ΕΤΟΣ Β. ΑΘΗΝΑΙ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ—5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1875 ΑΡΙΘ. 97

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
ἐτησία δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ἐτησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ἐτησία φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 40.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΑΝΑΓΚΗ ΗΡΩΙΚΩΤΕΡΟΥ ΦΑΡΜΑΚΟΥ.

Ὁπότε τὸ κακὸν ἐκορυφώθη, ἡ δὲ ἐλπὶς περὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ ἐξέλιπεν· ὁπότε οἱ ταχθέντες νὰ θέτωσι φραγμὸν κατὰ πάσης ἐκνόμου καὶ ἀντισυνταγματικῆς πράξεως καὶ φέρωσι τὰ πράγματα τῆς πολιτείας εἰς τὴν ὁμαλὴν καὶ κανονικὴν ὁδὸν ἐξομόσαντες ἐξέσχισαν ἰδίαις χερσὶ τὸ προσωπεῖον καὶ μὲ ὄψιν εἰδεχθῆ καὶ ἀποτρόπαιον παριστάμενοι ἐκδηλοῦσι πλέον ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀναισχύντως, ὅτι τὸ ἔθνος πρέπει νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα ἐνώπιον τῆς ῥομφαίας αὐτῶν, πᾶσα δὲ ἀρχὴ καὶ ἐξουσία παύσει τοῦ λοιποῦ ἐκπορευομένη ἐξ αὐτοῦ, ἤθελεν εἶσθαί τις λίαν μωρὸς ζητῶν ἐπ' ἄπειρον νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς διὰ λόγων καὶ συμβουλῶν, διὰ διαμαρτυρήσεων καὶ ἐκδηλώσεων εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, εἰς τὴν εὐθεῖαν καὶ Συνταγματικὴν ὁδόν· ἤθελεν εἶσθαι ἀνάξιον καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἐλευθέρου πολίτου, ζητοῦντος διὰ τῶν παρακλήσεων νὰ σώσῃ ἐκ χειρῶν δολοφόνων τὴν Πατρίδα αὐτοῦ.

Παρῆλθεν πλέον ὁ καιρὸς τῶν συμβουλῶν, τῶν κενῶν καὶ ἀτελευτήτων λόγων καὶ τῶν ἱκεσιῶν· τῷ καιρῷ ἐκείνῳ πλεῖστα ἐρρέθησαν καὶ πολλὰ συνεβούλευσαν αὐτοὺς, ἀλλ' εἰς μάτην· πάντα ταῦτα ἀντήχησαν εἰς ὦτα μὴ ἀκοόντων. Οἱ λόγοι ἰσχύουσι παρὰ τοῖς ἀκούουσι τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως, τὴν φωνὴν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου, τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους. Αἱ συμβουλαὶ συνετίζουσι καρδίας συναισθανομένας τὴν ἱερότητα τοῦ ὅρκου καὶ τὰς συνεπείας τῆς ἐπιορκίας· συναισθανομένας τὰς θυσίας τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τῆς καθιερώσεως τῶν ἐλευθεριῶν του καὶ ὑποχωρούσας ἐνώπιον τῆς ἀκαταβλήτου ἰσχύος αὐτοῦ. Ἤδη δὲ, ὅτε πᾶσα ἐλπὶς ἐξέλιπε πλέον εἶναι καιρὸς ἔργων, καιρὸς πράξεων ἀποτελεσματικῶν· καιρὸς ἑνότητος φιλίας, ἐνθουσιασμοῦ καὶ κοινῆς συμπράξεως πρὸς σωτηρίαν τῆς κινδυνευούσης Πατρίδος. Οἱ ἀτελεύτητοι λόγοι, αἱ μεμψιμοιρίαι, αἱ διαιρέσεις, ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ ἡ φιλοπρωτία ἂς σταματήσωσιν ἐνώπιον τῆς συμφορᾶς τῆς Πατρίδος. Ἕκαστος πρέπει νὰ λησμονήσῃ τὴν θέσιν του, τὴν ζωήν του, τὴν περιουσίαν του καὶ νὰ σπεύσῃ ὑπὲρ τῆς Πατρίδος του, οὐχὶ ὡς στρατηγὸς διατάττων καὶ φεύγων, ἀλλ' ὡς στρατιώτης ἐκτεθειμένος εἰς τὰς ἐχθρικὰς σφαίρας· οὐχὶ ὡς λογιώτατος κεκρυμμένος ἐν τῷ σχολαστικῷ γραφείῳ του καὶ τὴν ἀτμοσφαίραν πληρῶν διὰ πτεροέντων ἐπῶν, ἀλλ' ὡς ἐθνοφύλαξ μαχητὴς ἀμυνόμενος ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος του. Ὁ πίπτων εἶναι πρῶτος, ἐν δὲ τῇ ἱστορίᾳ ἀτελεύτητος.

Ἀλλ' ἀφοῦ διὰ τῶν κενῶν καὶ ἀτελευτήτων λόγων ζητοῦντες μέχρι τοῦδε νὰ λυτρώσωμεν ἐκ χειρῶν δολοφόνων τὴν Πατρίδα μας μάτην ἐκοπιάσαμεν· ἀφοῦ διὰ τῶν ἀπειλῶν καὶ διαμαρτυρήσεων μάτην ἠλπίσαμεν, ἀντὶ ν' ἀρκεσθῶμεν εἰς ταῦτα καὶ νὰ σπεύσωμεν ἐπὶ τὰ ἔργα ἀναλαμβάνοντες ἀνδρικωτέραν ἐκδίκησιν τῶν καταπατηθέντων δικαιωμάτων μας, αἴφνης βλέπομεν καθιερούμενον νέον πρὸς ἄμυναν δόγμα, ὅλως ἀντίθετον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὡς καὶ πάντα τὰ φιλελεύθερα ἔθνη ἀκολουθοῦσιν, ὁσάκις προασπίζωνται τῆς ἑαυτῶν ἐλευθερίας· τὴν βίαν καὶ τὴν αὐθαιρεσίαν, διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ τάξεως, τὴν θρασύτητα τοῦ ἀπολυτι-

ΚΗΠΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Δὲν εἰμπορῶ οὔτε στιγμὴν νὰ ξεμυτήσω ἔξω,
Οὔτε φαιδρὸς 'ς τὴν ἀγορὰν, ὡς ἄλλοτε, νὰ τρέξω.
Δὲν εἰμπορῶ ν' ἀναπαυθῶ στιγμὴν εἰς καφενεῖον,
Οὔτε νὰ φάγω μ' ἄνεσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον,
Ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν στέκωμαι, ὅπου καὶ ἂν πηγαίνω,
Συρίγματα, ἀφορισμοὺς καὶ φάσκελα χορταίνω.

Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ συργιανίσω,
Κ' εἰς ἕνα ἀλευράδικο ἐμβῆκα νὰ ψονίσω,
Πιστεύων πῶς 'ς τὸν Πειραιᾶ κανεὶς δὲν μὲ εἰξεύρει·
Πλὴν μόλις ἀπεζύγισαν οἱ δοῦλοι τὸ ἀλεῦρι,
Φωνὴ ἠκούσθη ἔξωθεν ἑνὸς λωλοῦ πολίτου,
«Μὴ δίδετε, μὴ δίδετε ἀλεῦρι τοῦ στηλίτου!»

Μ' ἐφάνη ἡ φωνὴ αὐτὴ ὡσεὶ ἀστροπελέκι,
Κ' ἐβγῆκα ἔξω νὰ ἰδῶ... πλὴν τί νὰ 'δῶ;.. παρέκει
Ἐστέκετο μὲ ῥόπαλα ἀγριανθρώπων σμῆνος.
Δὲν εἶμ' ἐγὼ, ἀνέκραξα, δὲν εἶμ' ἐγὼ ἐκεῖνος·
Ἐγὼ 'μαι ὁ Χατζῆ-Κωστῆς... ἀφῆτέ με νὰ φύγω,
Καὶ μὲ τιτᾶνος πήδημα τὴν δίοδον ἀνοίγω.

Ἔτρεχα, ῥόπαλα θαρρῶν πῶς ἔβλεπα ἐμπρός μου,
Πολλοὶ δ' ἀφροὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ στόματός μου.
Ἔτρεχα, ἔτρεχα πολὺ, κ' ἐπέτων ὡς ξεφτέρι,
Τὸ ὑψηλὸν καπέλον μου βαστάζων εἰς τὸ χέρι.
Κ' ἐνῷ ὁ τάλας ἔτρεχον ὡσεὶ δαιμονισμένος,
Ἐφώναζον ὀπίσω μου: «ἐλύσσαξ' ὁ καϋμένος!»

Πλὴν τέλος ἔφυγα μακρὰν ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον,
Μακρὰν ἐκείνων τῶν κακῶν, ἀνηλεῶν ἀνθρώπων,
Καὶ ἦλθον καὶ ἐκάθισα εἰς ἔρημόν τι μέρος,
Ὅπου νὰ πάρ' ἀναπνοὴν εἰμπόρουν ἐλευθέρως...
Τί φοβερὸς κατακλυσμός!.. τί μέγα ῥεζιλίκι!..
Τί συριγμοί!.. τί φάσκελα!.. τί τρόμος καὶ τί φρίκη.

Ὤ! πόσα, πόσα ἔπαθα, καὶ πόσα ὑπομένω!
Ἀπὸ τὸ σπῆτι 'ς τὸ ἑξῆς ἓν βῆμα δὲν ἐβγαίνω.
Τὸν ἥμισύν μου μύστακα ἀφεύκτως θὰ ξυρίσω,
Μήπως μ' αὐτὸ ἀναγκασθῶ 'ς τὸ σπῆτι νὰ καθίσω,
Ὡς οὗ παρέλθ' ἡ βύελλα, κ' ἐβγάλω ἔξω μύτην,
Χωρὶς νὰ μὲ μουντζώνουσι, καλοῦντές με στηλίτην.

σμοῦ διὰ τῆς ἀβροφροσύνης, καὶ τῶν τρυφερῶν καὶ ἡπίων μέσων, ἰδοὺ τὸ νέον τῶν μεταγενεςέρων ἡρώων δόγμα! Ἀλλὰ πότε ὁ ἀπολυτισμὸς, ὑψώσας θρασεῖαν κεφαλὴν καὶ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας εἰσαγαγὼν, ἐξηφανίσθη διὰ τοῦ δόγματος, ὅπερ ἡμεῖς οἱ νάνοι ζητοῦμεν νὰ καθιερώσωμεν; Πότε ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους παρουσιασθὲν τὸ νόσημα τοῦτο ἰάθη κἂν μὲ τὸ ἀσθενὲς τοῦτο φάρμακον;

Μὴ δὲ οἱ κενοὶ λόγοι μόνον; μὴ τὸ σφαλερὸν τοῦτο δόγμα μόνον; Ἕτερον ἀνανδρίας καὶ ταπεινότητος, εὐτελείας καὶ δουλικότητος μέσον περιϋβρίζει τὴν γῆν τῶν ἡρώων. Ποῖον, ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦτα, ζητοῦμεν νὰ πείσωμεν διὰ τῶν ἱκετευτικῶν ἀναφορῶν περὶ τῶν τελεσθέντων ἀνοσιουργημάτων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς στηλιτῶν; Τίς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ προδόται οὗτοι δὲν ἐδέσμευσαν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους καὶ δὲν ἐσφαγίασαν τοὺς Συνταγματικοὺς θεσμοὺς ἐν ταῖς ἐξελέγξεσι; Τίς ἀγνοεῖ, ὅτι τὴν 30 Νβρίου δὲν κατεδικάσθη τὸ Συνταγμ. ἡμῶν πολίτευμα εἰς θάνατον, τῇ δὲ 19 Μαρτίου δὲν ἐξετελέσθη ἡ θανατικὴ αὐτοῦ ποινή; Τὶς ἀγνοεῖ, ὅτι ὅλα τὰ ἀνοσιουργήματα ταῦτα δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἱερὸν ἀνακτορικὸν γραφεῖον καὶ δὲν ἔτυχον ἐν συνειδήσει πλήρους ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐγκρίσεως; Τὶς ἀγνοεῖ, ὅτι ἅπασα ἡ ἐπιστήμη τοῦ Συνταγματικοῦ δικαίου, πλὴν ἑνὸς κρούοντος τὰς θύρας τοῦ φρενοκομείου, δὲν ἐξηγέρθη ἐπὶ τοῖς γενομένοις ἀθεμιτουργήμασι καὶ δὲν διέλυσεν ἡ φωνὴ αὐτῆς τὴν ἐν τῷ ἀνακτορικῷ γραφείῳ ἀγνοιαν ἢ ἀμφιβολίαν; Καὶ ὅταν οἱ ἁρμόδιοι νὰ θέτωσι φραγμὸν εἰς τοιαῦτα πρωτοφανῆ ἀνοσιουργήματα, ἐν γνώσει καὶ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν ὁποίων τελοῦνται, ἐπιτρέπουσι τὴν διάπραξιν αὐτῶν· ὅταν ἀθετῶσι τὸν ὅρκον των καὶ πρὸς τοὺς ἱεροὺς τῆς Πατρίδος θεσμοὺς ἀσεβῶσι δὲν εἶναι ἀπελπιστικὸν νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ δώσωσι κἂν προσοχὴν εἰς τοιαύτας ἱκετευτικὰς ἐκδηλώσεις, ὅσον ταπειναὶ καὶ ἂν ὦσιν;

Ἄλλως τε δὲ δὲν εἶναι ἐξευτελιστικὸν εἰς ἓν ἐλεύθερον ἔθνος νὰ ζητῇ διὰ τοιούτων ἐξευτελιστικῶν μέσων νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς ἐλευθερίας του; Ἢ εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῖς δηλώσωμεν δι' αὐτῶν τὴν θέλησιν καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ; Καὶ τί ἄλλο εἶναι οἱ Συνταγματικοὶ θεσμοὶ ἢ θέλησις καὶ τὸ φρόνημα ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους; Ἑπομένως ὁ καταπατῶν καὶ ὑβρίζων αὐτοὺς, δὲν ὑβρίζει καὶ δὲν προποιλακίζει τὴν θέλησιν σιν καὶ τὸ φρόνημα αὐτοῦ;

Λοιπὸν μὴ πλανώμεθα. Μὴ ζητῶμεν διὰ τοιούτων εὐτελῶν μέσων νὰ ἐξιλεώσωμεν τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἐλευθέρων τῆς Πατρίδος θεσμῶν. Μὴ ζητῶμεν νὰ εἰσαγάγωμεν εἰς τὴν γῆν τῶν ἡμιθέων τὰ προϊόντα τῆς δειλίας καὶ τῆς δουλοφροσύνης. Οὔτε οἱ κενοὶ καὶ ἀτελεύτητοι λόγοι, οὔτε τὸ νέον καθιερωθὲν δόγμα, οὔτε αἱ δουλικαὶ ἱκεσίαι δύνανται ν' ἀποσοβήσωσι τὸν κίνδυνον καὶ νὰ παράσχωσιν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν· τοιαῦτα ἀσθενῆ καὶ ἀνίσχυρα μέσα οὐδέποτε ἔφερον ἀποτέλεσμα αἴσιον. Μάρτυς εἶναι ἡ ἀλάνθαστος ἱστορία. Ὅταν ἡ νόσος αὐξήσῃ καὶ βαθείας θέσῃ τὰς ῥίζας, ἀπαιτεῖται ἰσχυρὸν φάρμακον, ἵνα ἐκριζώσῃ αὐτὴν καὶ φέρῃ τὴν ἐντελῆ θεραπείαν. Ἡ δὲ Πατρὶς ἡμῶν, πνέουσα ἤδη τὰ λοίσθια, δεῖται ἡρωικωτέρου φαρμάκου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Νομίζομεν, ὅτι εἶνε ὅλως περιττὸν νὰ γράψωμεν περὶ τῆς ἀπελπιστικῆς καταστάσεως εἰς ἣν ἀπὸ πολλοῦ διατελοῦμεν, διότι εἶνε τοῖς πᾶσι γνωστή. Ἡ Κυβέρνησις μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς στηλιτῶν κατορθώσασα ὅ,τι ἐπεδίωκε καὶ τὰς πρὸς τὴν Αὐλὴν ὑποσχέσεις της ἐκτελέσασα, ἤδη ἐπαναπαύεται ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτων κατορθωμάτων της, ἀφοῦ οὐδένα ἔχει νὰ φοβηθῇ, ὡς ἡ αὐτὴ μάλιστα τὸ διακηρύττει διὰ τῶν ὀργάνων της, μετὰ πρωτοφανοῦς θρασύτητος. Ἂς κοιμᾶται ὁ ἑλληνικ. λαὸς ἥσυχος, οἱ δὲ ἀρχηγοὶ αὐτοῦ ἂς ἀρκοῦνται εἰς τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς διαμαρτυρήσεις καὶ ταχέως θὰ ἴδωσιν εἰς ποῖον βάραθρον ἄγονται.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τί σκοπὸν ἔχουσιν αἱ ἐνεργούμεναι ἀναφοραί· διὰ νὰ πείσωσι τοὺς ἁρμοδίους περὶ τῆς ἐκνόμου καὶ ἀντισυνταγματικῆς πορείας τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως, ἢ διὰ νὰ δείξωσιν αὐτοῖς τὸ ἐπικρατοῦν φρόνημα τοῦ ἔθνους περὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διατηρηθῶσιν ἄθικτοι οἱ Συνταγματικοὶ θεσμοί; Ἀλλ' ὅταν οἱ δυνάμενοι νὰ θεραπεύσωσι τὸ κακὸν διατελῶσιν ἐν πλήρει γνώσει τῶν τοιούτων τῆς Κυβερνήσεως πράξεων, τὸ δὲ φρόνημα καὶ ἡ θέλησις ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους εἶναι ἐκπεφρασμένη ἐν τῷ ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ψηφισαμένῳ Συντάγματι δὲν εἶναι περιττὰ καὶ μάταια τὰ διὰ τῶν ἀναφορῶν ἐνεργούμενα, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο δι' αὐτῶν ἐπιδιώκεται; Ἄλλως τε δὲ εἶνε ἴδιον εἰς ἐλεύθερον ἔθνος νὰ ἀμύνεται κατὰ τῶν παραβιαζόντων τὰς ἐλευθερίας του ἐν γνώσει καὶ ἐπισήμως διὰ τοιούτων ἐξευτελιστικῶν μέσων;

— Τὸ Βαρβάκειον Λύκειον, χάριν τῆς ἡσυχίας τῶν ὑπουργῶν, ἵνα ἀκωλύτως ὀργιάζωσι, καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς φίλου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γυμνασιάρχου κ. Πετρῆ, ἐκλείσθη· διότι ὁ πολυθρύλλητος ἐπ' ἀφιλοδωρίᾳ οὗτος γυμνασιάρχης πιστὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀπολυτοφροσύνης ὀπαδὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν τῆς ἐλευθερίας ἐκφερομένην ἐκ τοῦ στόματος τῆς γυμνασιακῆς νεολαίας ὡς καὶ ἅπαντος τοῦ ἔθνους. Διὸ ἔσπευσε καὶ κατήγγειλε τοὺς φιλελευθερωτέρους τῶν νέων, ὧν πολλοὶ ἐδάρησαν ἀνιλεῶς, πολλοὶ δὲ καὶ ἐφυλακίσθησαν· τὸ δὲ λυπηρότερον εἶνε, ὅτι χάριν τοῦ περιφήμου τούτου γυμνασιάρχου ἐπαύθη καὶ ὁ ἀνεξαρτήτου καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος κ. Λιακόπουλος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν τοῦ αὐτοῦ Γυμνασίου, διότι ὑπερασπίσθη τοὺς μαθητὰς κατὰ τὴν ἐπιδρομὴν τῶν κλητήρων. Ἡ παῦσις αὐτοῦ κατελύπηπεν ἅπαντας τοὺς μαθητὰς, ὡς καὶ τοὺς γινώσκοντας τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τιμιότητα αὐτοῦ, διότι διὰ τῆς ἐξαιρέτου παραδόσεώς του προσεγίνετο αὐτοῖς σπουδαία εἰς τὰ μαθηματικὰ πρόοδος. Τοιουτοτρόπως ὁ Πετρῆς δὲν ἐστερήθη τῆς προσηκούσης ἀμοιβῆς τοῦ ὑπουργοῦ Βαλασοπούλου, ὅπως καὶ τῶν ἐπισκοπικῶν δώρων.

— Ἡ ἕνωσις τῶν τριῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀρχηγῶν, ἥτις παρ' ὅλων ἐχαιρετήθη, δὲν φαίνεται ἐνεργοῦσα ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῆς καταλυσάσης τὴν Ἑλλάδα αὐθαιρεσίας· διότι τὰ τρυφερὰ καὶ ἤπια μέσα, δι' ὧν ζητεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κορυφωθὲν κακὸν, εἶναι ὅλως ἀσθενῆ καὶ ἀνίκανα πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ. Δὲν ἔχομεν μὲν τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν ἀκρισίαν νὰ θέλωμεν νὰ ἴδωμεν πάντας ὑπὸ τὴν σημαίαν ἑνὸς, ἀρκεῖ μόνον ἕκαστος νὰ μάχηται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος του, οὔτε τὰ μυστήρια τῶν ἀρχηγῶν ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν, διότι ταῦτα ῥυθμίζοντες συμφώνως πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, ἀλλὰ βλέποντες τὸ νόσημα σπουδαίως ἀναπτυσσόμενον καὶ τὰ σπλάγχνα τῆς Πατρίδος ἐπικινδύνως ὑποβιβρῶσκον ἐπιθυμοῦμεν φάρμακα δραστηριώτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα.

— Τὴν παρελ. Πέμπτην ἐξετάσθησαν οἱ μάρτυρες τῆς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἀντιδίκου μας κ. Θ. Ὀρφανίδου ὑποθέσεως. Μεταξὺ τῶν κληθέντων μαρτύρων ἦτο καὶ ἡ σύζυγός του, ἥτις ἀπροσδοκήτως παρουσιασθεῖσα οὐδόλως ἐφοβήθη τὸν Θεὸν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι οὐδέποτε ἔλαβε φύλλον τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν κλπ. Περίεργον ἐφάνη εἰς πολλοὺς πῶς ὁ κ. Ὀρφανίδης κατεδέχθη νὰ φέρῃ διὰ 20 δραχ. τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον· ἀλλ' ἐὰν οἱ ἀπορήσαντες ἤξευρον, ὅτι ὁ κ. Ὀρφανίδης ἐπιθυμεῖ νὰ ἦνε πάντοτε πρωτότυπος εἰς τὰ πράγματά του δὲν θὰ ἠπόρουν. Τὸ ἀληθὲς ὅμως περίεργον εἶνε, ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων εἰσελθὼν ὁ εἰρηνοδίκης κ. Οἰκονομόπουλος ἐζήτει τότε νὰ διορθώσῃ τὴν ἐσφαλμένην ἀπόφασίν του, ὑβρίζων συγχρόνως καὶ τὸν συνήγορόν μας, καὶ διὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν ῥητορικῆς δεινότητος εἶπεν αὐτῷ τὰ ἑξῆς: «εἰς τὴν Πατρίδα σας (φαίνεται ὅτι οὗτος δὲν εἶνε ἕλλην) δὲν ὑπάρχουσιν ὡς ἐμὲ ὑπάλληλοι!!!» Καὶ ἡμεῖς πιςεύομεν, ὅτι εἰς τὴν Πατρίδα μας δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ὑπάλληλοι, διότι ἂν ὑπῆρχον ἡ δικαιοσύνη τότε θὰ εὑρίσκετο εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης της!!!

— Ἀντὶ τοῦ πρό τινων ἡμερῶν ἀποβιώσαντος ἐν Πύργῳ τῆς Ἠλείας ἀρχιμανδρίτου Παππαδιπλάρη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἠλείας εὑρηςετήθη νὰ διορίσῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ κάποιον Παππανικολῆ Ζακύνθιον, ἐνῷ ὑπῆρχον ἄλλοι ἀρχαιότεροι, ἱκανότεροι καὶ ἐναρετώτεροι αὐτοῦ. Ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ἐλύπησε πολὺ τοὺς κατοίκους Ἠλείας, ὡς ὅλως ἀναξίου διὰ τὴν εἰρημένην θέσιν.

— Ἠρώτα τις ὑπάλληλόν τινα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τί ὁ Ὄθων Ἀγγελινίδης γραμματεὺς τοῦ ὑγειονομικοῦ τμήματος, ὁ ἀπόβλητος τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς· καί τοι ἐν τῷ Σολωνείῳ καθ' ἑκάστην ὁρώμενος προεβιβάσθη ἐντὸς ἓξ μηνῶν ὑπουργικὸς γραμματεὺς, ἐνῷ ἄλλοι καίτοι τακτικώτεροι καὶ πολὺ παλαιότεροι δὲν προεβιβάσθησαν; Διότι, ἀπάντησεν, ὅλαι τοῦ ὑπουργείου αἱ πράξεις πρέπει νὰ ἦναι ἁρμονικαί. Ἐπίσης τὸν ἠρώτησε διὰ τί τοὐλάχιστον ὁ Τιμολέων Ἀδαμόπουλος διωρίσθη γραμματεὺς ἁ. τάξεως, ἀφοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὸ ἀρχεῖον οὐδὲν εἶδεν ἔγγραφόν του; διότι εἶχεν εὐρωπαϊκὸν ὀφφίτσιο καὶ προωρίσθη μόνον διὰ τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

— Ἠρώτα τις ἕτερόν τινα, διὰ τί ὁ Βούλγαρης ἑτοιμάζει ἄπειρα βοηθήματα μόνον καὶ μόνον διὰ τοὺς πατριώτας του; διότι, ἀπήντησεν, ὅταν θὰ πέσῃ, ἂν δὲν κρεμασθῇ, εἰς μόνην τὴν ἰδιαιτέραν του Πατρίδα δύναται νὰ εὕρῃ ἄσυλον.

— Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ἠρώτησε τὸν συντάκτην τῶν Ἀνέμων, ἂν ὁ καιρὸς εἶναι κατάλληλος νὰ ταξειδεύσωσιν οἱ Ὑπουργοὶ μετὰ τῶν Αὐλικῶν, ἀφοῦ τὰ πάντα ἐτελείωσαν, καὶ ποῖον ἀτμοκίνητον εἶναι κατάλληλον πρὸς τοὺς πνέοντας ἀνέμους. Ὁ δὲ ἀπήντησεν περιμένετε ὀλίγας ἡμέρας, μέχρις οὗ ἑτοιμασθῶσι καὶ τὰ καινούργια πανιὰ ἡ δὲ Σκύλα εἶναι τὸ μᾶλλον κατάλληλον διὰ τοὺς ἀναχωροῦντας κατεπειγόντως.

— Ἡ Κυρία Ε. Ρ. πολὺ ἀρέσκεται νὰ κατηγορῇ τὰς νεάνιδας. Φρονοῦμεν ὅτι εἶναι καλὸν νὰ παύσῃ τοῦ λοιποῦ τοιαύτας ἐκφέρουσα ἀσχημίας, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ μὴ καταςῇ γελοιωδεςέρα.

'Αριθ. 1330.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων

Γνωστοποιεῖ, ὅτι

Συνταχθέντες οἱ Ἀπολογισμοὶ τῆς διὰ τὸ ἔτος 1874 διαχειρίσεως τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Δήμου, ὡς καὶ οἱ τῶν Ἀγαθοεργῶν Καταστημάτων Νοσοκομείου τε καὶ Ν. Ὀρφανοτροφείου, τῶν Ὑδραυλικῶν ἔργων καὶ ἀμφοτέρων τῶν Νεκροταφείων, ἐκτίθενται εἰς τὸ Δημαρχ. Κατάστημα, κατὰ τὰ ἄρθ. 110 καὶ 111 τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων γενικῶν Πινάκων, φύλλων λεπτομερίας, ἐνταλμάτων, ἀποδείξεων πληρωμῆς αὐτῶν καὶ πάντων τῶν εἰς τὴν διαχείρισιν ταύτην ἀναγομένων ἐγγράφων.

Ἡ ἔκθεσις ἄρχεται ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ε. ε. μέχρι τῆς 8 τοῦ αὐτοῦ μηνός· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἀπολογισμῶν τούτων πᾶς δημότης καὶ ἐπιφέρῃ τὰς παρατηρήσεις του.

Ἡ παροῦσα θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες θέλουσι λάβει τὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Μαρτίου 1875.

Ὁ Δήμαρχος

Π. Κυριακός.

— Εἰδοποιοῦμεν τοὺς ἐν Λεβαδείᾳ, Λαμίᾳ, Ὑπάτῃ, Χαλκίδι, Ἀραχώβῃ καὶ Ἀταλάντῃ συνδρομητάς μας, νὰ μὴ πληρώσωσι τὴν συνδρομήν των εἰς ὃν τινα τοῖς παρουσιάσῃ ἀποδείξεις μας, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατεχράσθη ὅσας ἄχρι τοῦδε εἰσέπραξε συνδρομάς· ἀλλὰ ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς.

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.

— Ἀγαπητή!

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, φίλτατε. Τί ἀγαπᾶτε;

— Ἀγαπῶ νὰ κάμῃς μίαν ἐπίσκεψιν.

— Ἐπίσκεψιν; Ὦ, χαρά! καὶ ποῖον ἄρά γε θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῶ κατὰ διαταγήν σας;

— Ἔχεις νὰ κάμῃς ἐπίσκεψιν ἐπίσημον

— Ἐπίσημον; τί, μὴ σκοπεύητε νὰ μὲ στείλητε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Δεληγεώργη, ὅπου συνέρχονται οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως;

— Ὄχι.

— Εἰς τὴν Αὐλὴν τῆς Καμαρίλλας;

— Οὔτε.

— Εἰς καμμίαν πρεσβείαν, διὰ νὰ μάθω τί διανοοῦνται οἱ πρέσβεις περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Πατρίδος μας;

— Μήτε.

— Ἀμμ' τότε ποῦ;

— Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος Πρωθυπουργοῦ μας!

— Ὦ ωωωωω!!! Ἀμμ' καὶ τί ἐπίσημος ἐπίσκεψις εἶναι αὐτή;... Μὲ στέλλετε εἰς οἰκίαν, εἰς ἣν συναγελάζονται οἱ ἐγκληματίαι! μὲ στέλλετε εἰς οἰκίαν, εἰς ἣν, οἱ δολοφόνοι τῆς ἐλευθερίας, οἱ σταυρωταὶ τῆς Πατρίδος, συσκέπτονται περὶ ἀπαισίων πραγμάτων! εἰς ἣν τέλος ὑπάρχει φωλεὰ δηλητηριωδῶν ὄφεων, προσπαθούντων διὰ παντὸς ἀθεμίτου μέσου νὰ παραδώσωσι τὸν ἑλληνικὸν λαὸν εἰς τὰς ἁλύσεις, καὶ μὲ λέγετε ἐπίσημον ἐπίσκεψιν; Βλασφημεῖτε, φίλτατε, ὁμιλοῦντες οὕτω.

— Οὐδόλως, ἀγαπητή. Ὁμιλῶ, ὡς ὁμιλοῦν ἤδη μεγάλοι τινὲς ἄνδρες. Ἀποκαλῶ ἐπίσημον ἐπίσκεψιν, διότι, ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ᾖ ὁ κ. Βούλγαρης, εἶνε σήμερον Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος! Ἀνὴρ ἐπί-

---

Ο ΡΗΤΩΡ ΤΩΝ ΧΑΥΤΕΙΩΝ.

Τ' εἶν' αὐτὰ ὁποῦ συμβαίνουν
εἰς αὐταῖς μας τῆς ἡμέραις;
Ἐγεινήκαμε ρεζίλι
εἰς τὸν ἔξω κόσμο, φίλοι,
ἀπὸ τρεῖς, τέσσερες λέραις.

Δὲν ἀκοῦς· τὰ μπιρμπατόνια
ὅ,τι θέλουνε νὰ φτιάνουν!
Μὲ ἑξῆντα ἀπαρτία!..
Ἀ! μὰ εἶν' ἀπελπισία...
Ὤ! αὐτοὶ τὸ παρακάνουν.

Κ' ἐνῷ ὅλοι τώρα βλέπουν
πῶς τὸ ἔθνος μας βουλιάζει,
γελοῦν, χάσκουνε σὰν μποῦφοι,
καὶ βαροῦν τὸ κλωτσοσκοῦφι,
καὶ κανεὶς φωνὴ δὲν ἐβγάζει.

Τί νὰ σᾶς εἰπῶ! θὰ κάνω
κίνημα πολὺ μεγάλο.
Δὲν 'μπορῶ πιὰ νὰ βαστάξω
κ' ἐθνικότητα θ' ἀλλάξω...
Θὰ τὸ κάνω χωρὶς ἄλλο.

Πάει, χάθηκαν γιὰ πάντα
'κεῖνοι οἱ παληοὶ πολῖται...
Ἀλλὰ σεῖς;.. κορμιὰ χαμένα
κοροϊδεύετε μ' ἐμένα...
νὰ χαθῆτε, νὰ χαθῆτε.

Γιὰ τὸ πεῖσμα κ' ἐγὼ τώρα
γλύκυσμα θὰ φάγ' ἀφράτο.
Φέρε μου ζαχαροπλάστα
μιὰ παρῆ γεμάτη πάστα,
γιὰ νὰ πᾶν' ἡ πίκραις κάτω.

Ο ΔΑΝΙΜΑΡΚΑΣ.

Σ' τὴ Βουλὴ προχθὲς ἐπῆγα
μὲ πολλοὺς ἄλλους μεσίταις
γιὰ ν' ἀκούσω τί θὰ 'ποῦνε
γιὰ τὸ Λαύριο οἱ στηλίταις.

Ἐκαθόμουνα σὰν χάχας,
καὶ τριγύρω μου κυττοῦσα,
ἐξερόβηχα, ξυνόμουν,
καὶ μονάχος μου 'μιλοῦσα.

Μὰ ἐκεῖ ὅπου καθόμουν,
σὰν ἐβούϊξε 'ς τ' αὐτί μου
πῶς οἱ φόροι γείναν δέκα,
βίχτηκα ἀπ' τὸ σκαμνί μου,

καὶ κτυπῶντας πόδια, χέρια,
Ζήτω! εἶπα, κ' οἱ μεσίταις,
Ζήτω! ἔσκουξαν κ' ἐκεῖνοι,
Ζήτω! εἶπαν κ' οἱ στηλίταις.

Ζήτω! ἔσκουζα μὲ τρέλλα...
Τὸν κακὸ ψυχρό τους χρόνο,
ὅσοι τέτοιους βουλευτάδες
'ξέρουν νὰ τοὺς φτύνουν μόνο.

Ἀχ! ξαλάφρωσα λιγάκι·
τώρα πλέον δὲν θὰ κλαίω,
τώρα πιὰ 'ς τῆς μετοχαῖς μου
μοιρολόγια δὲν θὰ λέω.

Νά! ἀμέσως θὲ νὰ τρέξω
κ' ἑκατὸ θὰ ξεφουρνίσω.
Χθὲς τὸ εἶδα 'ς τ' ὄνειρό μου,
ὅτι τώρα θὰ πλουτήσω.

Ζήτω τέτοιο ὑπουργεῖο!
Ζήτω Μπόγδανος, Μπουφίδης,
Ἀχολος, Δουζίνας, Φλέσσας,
Ῥοῖλὸς, Κυριακίδης.

Ζήτω Καρδαρᾶς, Πετούσης,
Κανελλόπουλος κ' οἱ ἄλλοι,
ποῦ ἐκάμαν νὰ χορεύῃ
Δανιμάρκα τὸν Μιχάλη.

σμοῦ διὰ τῆς ἀβροφροσύνης, καὶ τῶν τρυφερῶν καὶ ἡπίων μέσων, ἰδοὺ τὸ νέον τῶν μεταγενεςέρων ἡρώων δόγμα! Ἀλλὰ πότε ὁ ἀπολυτισμὸς, ὑψώσας θρασεῖαν κεφαλὴν καὶ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας εἰσαγαγὼν, ἐξηφανίσθη διὰ τοῦ δόγματος, ὅπερ ἡμεῖς οἱ νάνοι ζητοῦμεν νὰ καθιερώσωμεν; Πότε ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους παρουσιασθὲν τὸ νόσημα τοῦτο ἰάθη κἂν μὲ τὸ ἀσθενὲς τοῦτο φάρμακον;

Μὴ δὲ οἱ κενοὶ λόγοι μόνον; μὴ τὸ σφαλερὸν τοῦτο δόγμα μόνον; Ἕτερον ἀναν-δρίας καὶ ταπεινότητος, εὐτελείας καὶ δουλικότητος μέσον περιυβρίζει τὴν γῆν τῶν ἡρώων. Ποῖον, ἐν ἀγνοίᾳ διατελοῦτα, ζητοῦμεν νὰ πείσωμεν διὰ τῶν ἱκετευτικῶν ἀναφορῶν περὶ τῶν τελεσθέντων ἀνοσιουργημάτων τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς στηλιτῶν; Τίς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ προδόται οὗτοι δὲν ἐδέσμευσαν ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους καὶ δὲν ἐσφαγίασαν τοὺς Συνταγματικοὺς θεσμοὺς ἐν ταῖς ἐξελέγξεσι; Τίς ἀγνοεῖ, ὅτι τὴν 30 Νβρίου δὲν κατεδικάσθη τὸ Συνταγμ. ἡμῶν πολίτευμα εἰς θάνατον, τῇ δὲ 19 Μαρτίου δὲν ἐξετελέσθη ἡ θανατικὴ αὐτοῦ ποινή; Τὶς ἀγνοεῖ, ὅτι ὅλα τὰ ἀνοσιουργήματα ταῦτα δὲν εἰσῆλθον εἰς τὸ ἱερὸν ἀνακτορικὸν γραφεῖον καὶ δὲν ἔτυχον ἐν συνειδήσει πλήρους ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐγκρίσεως; Τὶς ἀγνοεῖ, ὅτι ἅπασα ἡ ἐπιστήμη τοῦ Συνταγματικοῦ δικαίου, πλὴν ἑνὸς κρούοντος τὰς θύρας τοῦ φρενοκομείου, δὲν ἐξηγέρθη ἐπὶ τοῖς γενομένοις ἀθεμιτουργήμασι καὶ δὲν διέλυσεν ἡ φωνὴ [illegible] τὴν ἐν τῷ ἀνακτορικῷ γρ[illegible] τὴν κορυ[illegible]ρας, ὡπλισμένους ἀμφιβολίαν; Καὶ ὅτα[illegible] φυλάττοντας τὴν θύ-τωσι φραγμὸν [illegible] ἀλῆς αἰθούσης. Μαντεύεις ποῖοι σιουργήμα[illegible] τέσσαρες;.. Ἰδοὺ, εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ἵσταμαι ἐνώπιον τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ὑφηπρωθυπουργοῦ.... Δὲν μὲ βλέπουν, ὡς δὲν βλέπει ὁ φίλος τοῦ φίλου τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του λαμβάνοντα χώραν, ἂν καὶ τοὺς ἐνοχλῶ ὄχι ὀλίγον... Πότε ἀναποδογυρίζω τὸν λουλᾶν τῆς τσιμπούκας τοῦ ἑνὸς, καὶ πότε σύρω τὸ ξίφος τοῦ ἄλλου, καὶ πότε ῥίπτω τὴν φέσαν τοῦ πρώτου καὶ πότε στρίβω τοὺς μύστακας τοῦ δευτέρου. Σταυροκοποῦνται δι' ὅσα βλέπουν νὰ γίνωνται, ἀλλὰ καὶ ἐκπλήττονται διότι δὲτ βλέπουν τὶς ταῦτα πράττει· ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὸν φίλον τοῦ φίλου, ὅστις θὰ ἐκπλαγῇ πολὺ περισσότερον ἐκείνων μίαν ὥραν. Τοὺς ἀφίνω ἡσύχους διὰ νὰ ἀκούσω τί θὰ εἴπουν... Πῶ! πῶ! πῶ! Παναγία μου!.. ἡ γλῶσσα τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ἥτις εἶνε δεμένη πάντοτε ἐνώπιον τῶν πολλῶν, ἤδη ἐλύθη καὶ δὲν ἔχει κρατημόν... Καλὲ τί ῥητορικὴ δεινότης! τί στεντώρειος φωνή! τί τρίξιμον τῶν ὀδόντων! Νομίζω, φίλτατε, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τραγικὴν τινὰ, ἀλλὰ καὶ θεατρικὴν, παράστασιν... Φοβοῦμαι μὴ μὲ καταλάβουν, ὅτι εὑρίσκομαι ἐδῶ, καὶ γνωρίζουν τὸ μυστικὸν νὰ μὲ συλλάβουν, καὶ γελῶ διὰ τὰ ἀπονενοημένα σχέδιά των. Φαίνεται, ὅτι ἐκλαμβάνουν τὸν ἑλληνικὸν λαὸν, λαὸν Φελλάχων, καὶ διανοοῦνται τὰ τοιαῦτα. Λέγουν, ὅτι ἀφοῦ τὸ Σύνταγμα κατελύθη· ἀφοῦ ὁ στρατὸς εἶνε ψυχῇ

Ἄλλως τε δὲ δὲν εἶναι ἐξευτελιστικὸν εἰς ἓν ἐλεύθερον ἔθνος νὰ ζητῇ διὰ τοιούτων ἐξευτελιστικῶν μέσων νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς ἐλευθερίας του; Ἢ εἶναι ἀνάγκη νὰ τοῖς δηλώσωμεν δι' αὐτῶν τὴν θέλησιν καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ; Καὶ τί ἄλλο εἶναι οἱ Συνταγματικοὶ θεσμοὶ ἢ θέλησις καὶ τὸ φρόνημα ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους; Ἐπομένως ὁ καταπατῶν καὶ ὑβρίζων αὐτοὺς, δὲν ὑβρίζει καὶ δὲν προποιλακίζει τὴν θέλησιν σιν καὶ τὸ φρόνημα αὐτοῦ;

Λοιπὸν μὴ πλανώμεθα. Μὴ ζητῶμεν διὰ τοιούτων εὐτελῶν μέσων νὰ ἐξιλεώσωμεν τοὺς ἐχθροὺς τῶν ἐλευθέρων τῆς Πατρίδος θεσμῶν. Μὴ ζητῶμεν νὰ εἰσαγάγωμεν εἰς τὴν γῆν τῶν ἡμιθέων τὰ προϊόντα τῆς δειλίας καὶ τῆς δουλοφροσύνης. Οὔτε οἱ κενοὶ καὶ ἀτελεύτητοι λόγοι, οὔτε τὸ νέον καθιερωθὲν δόγμα, οὔτε αἱ δουλικαὶ ἱκεσίαι δύνανται ν' ἀποσοβήσωσι τὸν κίνδυνον καὶ νὰ παράσχωσιν ἀποτελεσματικὴν θεραπείαν· τοιαῦτα ἀσθενῆ καὶ ἀνίσχυρα μέσα οὐδέποτε ἔφερον ἀποτέλεσμα αἴσιον. Μάρτυς εἶναι ἡ ἀλάνθαστος ἱστορία. Ὅταν ἡ νόσος αὐξήσῃ καὶ βαθείας θέσῃ τὰς ῥίζας, ἀπαιτεῖται ἰσχυρὸν φάρμακον, ἵνα ἐκριζώσῃ αὐτὴν καὶ φέρῃ τὴν ἐντελῆ θεραπείαν. Ἡ δὲ Πατρὶς ἡμῶν, πνέουσα ἤδη τὰ λοίσθια, δεῖται ἡρωικωτέρου φαρμάκου.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

[illegible] ἐμφανισυῆς ἐνώπιόν μου;.. Σατανᾶ! σὺ, ὅστις ἦλθες νὰ μὲ διαταράξῃς καὶ ἐκφοβίσῃς ἐμὲ τὸν ἀτρόμητον Ὑδραῖον, ὃν πάντες φοβοῦνται καὶ τρέμουν, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν δύναμιν, σὺ πρῶτος ἐδοκίμασας, φῦγε ἀπ' ἔμπροσθέν μου!... Κρημνίσθητι, κρημνίσθητι εἰς τὰ τάρταρα τοῦ Ἅδου... Ὕπαγε ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖ θὰ εὕρῃς τοὺς λάτρας σου... ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔχυσαν τὸ αἷμά των διὰ τὴν ἀνάστα-

καὶ τὰς διαμαρτυρήσεις καὶ ταχέως θὰ ἴδωσιν εἰς ποῖον βάραθρον ἄγονται.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τί σκοπὸν ἔχουσιν αἱ ἐνεργούμεναι ἀναφοραί· διὰ νὰ πείσωσι τοὺς ἁρμοδίους περὶ τῆς ἐκνόμου καὶ ἀντισυνταγματικῆς πορείας τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως, ἢ διὰ νὰ δείξωσιν αὐτοῖς τὸ ἐπικρατοῦν φρόνημα τοῦ ἔθνους περὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ διατηρηθῶσιν ἄθικτοι οἱ Συνταγματικοὶ θεσμοί; Ἀλλ' ὅταν οἱ δυνάμενοι νὰ θεραπεύσωσι τὸ κακὸν διατελῶσιν ἐν πλήρει γνώσει τῶν τοιούτων τῆς Κυβερνήσεως πράξεων, τὸ δὲ φρόνημα καὶ ἡ θέλησις ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους εἶναι ἐκπεφρασμένη ἐν τῷ ὑπὸ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ψηφισαμένῳ Συντάγματι δὲν εἶναι περιττὰ καὶ μάταια τὰ διὰ τῶν ἀναφορῶν ἐνεργούμενα, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο δι' αὐτῶν ἐπιδιώκεται; Ἄλλως τε δὲ εἶνε ἴδιον εἰς ἐλεύθερον ἔθνος νὰ ἀμύνεται κατὰ τῶν παραβιαζόντων τὰς ἐλευθερίας του ἐν γνώσει καὶ ἐπισήμως διὰ τοιούτων ἐξευτελιστικῶν μέσων;

— Τὸ Βαρβάκειον Λύκειον, χάριν τῆς ἡσυχίας τῶν ὑπουργῶν, ἵνα ἀκωλύτως ὀργιάζωσι, καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς φίλου τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γυμνασιάρχου κ. Πετρῆ, ἐκλείσθη· διότι ὁ πολυθρύλλητος ἐπ' ἀφιλοδωρίᾳ οὗτος γυμνασιάρχης πιστὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀπολυτοφροσύνης ὀπαδὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀκούῃ τὴν φωνὴν τῆς ἐλευθερίας ἐκφερομένην ἐκ τοῦ [illegible] τῆς γυμνασιακῆς νεολαίας ὡς καὶ [illegible]

— Μὲ ἔκοψες εἰς τὴν μέσην, φίλτατε, ὅπου μὲ ἐξύπνησες τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθον οἱ τέσσαρες φρουροὶ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὅπως ξελιποθυμήσωσι τὸν περιφανῆ Πρόεδρόν των. Φαντάσου τί κωμικὴ σκηνὴ θὰ ἔλαβε χώραν.

— Τὰ κωμικὰ ἂς τὰ μανθάνωσιν οἱ παῖδες καὶ οἱ εὐήθεις, οἵτινες εὐχαριστοῦνται εἰς ταῦτα. Ἡμεῖς ἄλλα πράγματα πρέπει νὰ μάθωμεν.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

παραδόσεώς του προσεγίνετο αὐτοῖς σπουδαία εἰς τὰ μαθηματικὰ πρόοδος. Τοιουτοτρόπως ὁ Πετρῆς δὲν ἐστερήθη τῆς προσηκούσης ἀμοιβῆς τοῦ ὑπουργοῦ Βαλασοπούλου, ὅπως καὶ τῶν ἐπισκοπικῶν δώρων.

— Ἡ ἕνωσις τῶν τριῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀρχηγῶν, ἥτις παρ' ὅλων ἐχαιρετήθη, δὲν φαίνεται ἐνεργοῦσα ἀποτελεσματικῶς κατὰ τῆς κατακλυσάσης τὴν Ἑλλάδα αὐθαιρεσίας· διότι τὰ τρυφερὰ καὶ ἤπια μέσα, δι' ὧν ζητεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κορυφωθὲν κακὸν, εἶναι ὅλως ἀσθενῆ καὶ ἀνίκανα πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ. Δὲν ἔχομεν μὲν τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν ἀκρισίαν νὰ θέλωμεν νὰ ἴδωμεν πάντας ὑπὸ τὴν σημαίαν ἑνὸς, ἀρκεῖ μόνον ἕκαστος νὰ μάχηται ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος του, οὔτε τὰ μυστήρια τῶν ἀρχηγῶν ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν, διότι ταῦτα ῥυθμίζοντες συμφώνως πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου, ἀλλὰ βλέποντες τὸ νόσημα σπουδαίως ἀναπτυσσόμενον καὶ τὰ σπλάγχνα τῆς Πατρίδος ἐπικινδύνως ὑποβιβρῶσκον ἐπιθυμοῦμεν φάρμακα δραστηριώτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα.

— Τὴν παρελ. Πέμπτην ἐξετάσθησαν οἱ μάρτυρες τῆς μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ ἀντιδίκου μας κ. Θ. Ὀρφανίδου ὑποθέσεως. Μεταξὺ τῶν κληθέντων μαρτύρων ἦτο καὶ ἡ σύζυγός του, ἥτις ἀπροσδοκήτως παρουσιασθεῖσα οὐδόλως ἐφοβήθη τὸν Θεὸν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι οὐδέποτε ἔλαβε φύλλον τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν κλπ. Περίεργον ἐφάνη εἰς [illegible] ὑδομένων αὐτῷ δώρων, διότι εἶναι τὸ μόνον τοῦ ἀνθρώπου γνώρισμα. Ἡ τιμὴ αὐτοῦ δὲν δὲν ἰσοσταθμίζει πρὸς τὰ ἐπίγεια πλούτη καὶ ἀγαθά· τοιαύτη παραδοχὴ αἴρει τὴν ἀνθρωπίνην ἀξίαν, μεταβαλλομένην τότε εἰς κτηνωδίαν. Τῶν καρπῶν τοῦ πολυτιμωτάτου τούτου δώρου εἰς μὲν τὰς ἐλευθέρας πολιτείας γεύονται οἱ λαοὶ, εἰς δὲ τὰς μοναρχικὰς ἡ ἀκόρεστος φιλαρχία τῶν ἀρχόντων. Τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν ἡ ζωὴ εἶναι ἡ αὐτοδιοίκησις, ἐξ ἧς παράγεται ἡ ἐθνικὴ πρόοδος καὶ ἡ εὐημερία. Ἡ βίβλος αὕτη, συνταχθεῖσα ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους συνῳδὰ πρὸς τὸ φρόνημα καὶ τὴν θέλησίν του καὶ ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ βου-

— Ἀντὶ τοῦ πρό τινων ἡμερῶν ἀποβιώσαντος ἐν Πύργῳ τῆς Ἠλείας ἀρχιμανδρίτου Παππαδιπλάρη ὁ ἀρχιεπίσκοπος Πατρῶν καὶ Ἠλείας εὑρηεστήθη νὰ διορίσῃ εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ κάποιον Παππανικολῆ Ζακύνθιον, ἐνῷ ὑπῆρχον ἄλλοι ἀρχαιότεροι, ἱκανότεροι καὶ ἐναρετώτεροι αὐτοῦ. Ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ἐλύπησε πολὺ τοὺς κατοίκους Ἠλείας, ὡς ὅλως ἀναξίου διὰ τὴν εἰρημένην θέσιν.

— Ἠρώτα τις ὑπάλληλόν τινα τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τί ὁ Ὄθων Ἀγγελινίδης γραμματεὺς τοῦ ὑγειονομικοῦ τμήματος, ὁ ἀπόβλητος τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς· καί τοι ἐν τῷ Σολωνείῳ καθ' ἑκάστην ὁρώμενος προεβιβάσθη ἐντὸς ἐξ μηνῶν ὑπουργικὸς γραμματεὺς, ἐνῷ ἄλλοι καίτοι τακτικώτεροι καὶ πολὺ παλαιότεροι δὲν προεβιβάσθησαν; Διότι, ἀπάντησεν, ὅλαι τοῦ ὑπουργείου αἱ πράξεις πρέπει νὰ ἦναι ἁρμονικαί. Ἐπίσης τὸν ἠρώτησε διὰ τί τοὐλάχιστον ὁ Τιμολέων Ἀδαμόπουλος διωρίσθη γραμματεὺς ἁ. τάξεως, ἀφοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὸ ἀρχεῖον οὐδὲν εἶδεν ἔγγραφόν του; διότι εἶχεν εὐρωπαϊκὸν ὀφφίτσιο καὶ προωρίσθη μόνον διὰ τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα.

— Ἠρώτα τις ἕτερόν τινα, διὰ τί ὁ Βούλγαρης ἑτοιμάζει ἄπειρα βοηθήματα μόνον καὶ μόνον διὰ τοὺς πατριώτας του; διότι, ἀπήντησεν, ὅταν θὰ πέσῃ, ἂν δὲν κρεμασθῇ, εἰς μόνην τὴν ἰδιαιτέραν του Πατρίδα δύναται νὰ εὕρῃ ἄσυλον.

ὀλίγου χρόνου ἀποκαλύψαντες [illegible] πεῖον ἐτόλμησαν νὰ εἴπωσι μετὰ πρωτοφανοῦς θρασύτητος, ὅτι «ὁ ἕλλην. λαὸς δὲν εἶναι ἄξιος τοῦ δώρου τούτου, δὲν εἶναι ἄξιος ἐλευθερίας· οὗτος προωρίσθη νὰ διατελῇ ὑπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας· δὲν εἶναι ἄξιος κρείττονος τῶν Φελλάχων τύχης, ἀρκεῖ αὐτῷ ἡ ζωὴ καὶ ἡ περιουσία του ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ τελῇ ἀγογγύστως ἡμῖν φόρους!» Ὅ,τι εἶπον ἔπρεπε νὰ γείνῃ, καὶ ἐγένετο! Μάρτυς τῶν κατὰ τοῦ συνταγ. πολιτεύματος τραγικῶν γεγονότων ὑπῆρξεν ἡ 30 Νοεμβρίου καὶ ἡ 19 Μαρτίου ἡμέρα, καθ' ἣν 82 συνομῶται εἰσελάσαντες εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Βουλῆς τέμενος ἥρπασαν τὴν ἱερὰν βί-

ε. ε. μέχρι τῆς 8 τοῦ αὐτοῦ μηνός· κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο δύναται νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἀπολογισμῶν τούτων πᾶς δημότης καὶ ἐπιφέρῃ τὰς παρατηρήσεις του.

Ἡ παροῦσα θέλει δημοσιευθῇ διὰ τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες θέλουσι λάβει τὴν πρὸς τοῦτο ἐντολήν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 24 Μαρτίου 1875.

Ὁ Δήμαρχος

Π. Κυριακός.

— Εἰδοποιοῦμεν τοὺς ἐν Λεβαδείᾳ, Λαμίᾳ, Ὑπάτῃ, Χαλκίδι, Ἀραχώβῃ καὶ Ἀταλάντῃ συνδρομητάς μας, νὰ μὴ πληρώσωσι τὴν συνδρομήν των εἰς ὃν τινα τοῖς παρουσιάσῃ ἀποδείξεις μας, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος κατεχράσθη ὅσας ἄχρι τοῦδε εἰσέπραξε συνδρομάς· ἀλλὰ ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς ἀπ' εὐθείας εἰς ἡμᾶς.

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.

— Ἀγαπητή!

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, φίλτατε. Τί ἀγαπᾶτε;

— Ἀγαπῶ νὰ κάμῃς μίαν ἐπίσκεψιν. [illegible]; Ὦ, χαρά! καὶ ποῖον [illegible] τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῶ

Ἀλλὰ τίς ἐξ ἡμῶν σω[illegible] ἐθνικῆς ταύτης συμφορᾶς δὲν κα[illegible] ἐπίσημον νοχος; τίς ἀνεχόμενος τὴν ὑποδουλ[illegible] τῆς πατρίδος του δὲν καθίσταται προδότης; τίς ἀρνούμενος τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ πρὸς αὐτὴν ὅρκου του δὲν καθίσταται ἐπίορκος καὶ ἀνάξιος τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος; τίς καταλιπὼν ἀπροστάτευτον τὴν ἱερὰν τῶν πατέρων παρακαταθήκην, ἣν ἐξηγόρασαν διὰ μυριάδων πτωμάτων, δὲν εἶναι ἄξιος θανάτου; Σεῖς πρὸ πάντων οἱ προεξάρχοντες

ΚΗΠΟΣ

ΕΙΣ ΣΤΟΝΟΣ.

Αὐτὴ ἡ γῆ ποῦ βλέπετε, αὐτὴ ἡ ἅγια χώρα
Ἔβγαζε ἄλλοτε παιδιὰ κάθε στιγμὴ καὶ ὥρα,
Ποῦ πάντοτε τὰ φώταγε ἐλευτεριᾶς ἀχτίδα,
Καὶ εἶχαν ἕνα ὄνειρο «ἐλευθεριᾶ, πατρίδα»,
Καὶ μιὰ φωνὴ τοὺς ἔβαζε 'ς τὸ χέρι τὰ δοξάρια
Ποῦ λὲς καὶ νᾶταν ἀετοὶ, ἀβάσταχτα λιοντάρια.

Μὰ σήμερα, μὰ σήμερα τέτοια παιδιὰ δὲν βγάζει,
Κανένα της παλιὸ παιδὶ ἡ δόλια δὲν κυττάζει,
Ὅλα δὲν ἔχουν σήμερα φωτιὰ μέσα 'ς τὰ στήθια,
Καὶ τὰ παλιά της τὰ παιδιὰ θαρροῦνε παραμύθια,
Τὴν ἄμοιρη Πατρίδα τους 'ς τὰ σάβανα κυττοῦνε,
Κι' αὐτὰ, αὐτὰ χορεύουνε, καὶ παίζουν καὶ γελοῦνε.

Θωροῦνε τύραννους σκληροὺς τὸ αἷμά της νὰ πίνουν
Καὶ τοῦ Θεοῦ της τὴ χολὴ καθ' ὥρα νὰ τῆς δίνουν,
Καὶ νὰ τῆς σρώνουν τῆς φτωχῆς τὸ ὑστερνὸ κρεββάτι,
Κ' ἕνα δὲν στρέφει νὰ τὴν 'δῇ μὲ δακρυσμένο 'μάτι·
Καὶ ἂν κανένα μιὰ φωνὴ ἐλεύτερη ἀφίνῃ,
Δὲν 'βρίσκει στήθια ν' ἀκουσθῇ καὶ χάνεται καὶ σβύνει.

Καὶ πῶς; μήπως καὶ ἄλλαξε τῆς γῆς αὐτῆς τὸ κλῆμα,
Καὶ ἡ μεγάλη δόξα της βουβὸ εὑρῆκε μνῆμα;
Δὲν εἶν' ὁ ἴδιος ἥλιος, ποῦ τώρα τὴν φωτάει,
Δὲν εἶν' ὁ ἴδιος οὐρανὸς, π' ἀπάνω της γελάει;
Καὶ δὲν θὰ 'βγάλῃ πιὰ ποτὲ τέτοια χρυσῆ πατρίδα,
Ἕναν παλιὸ Θρασύβουλο, μεγάλο Λεωνίδα;

Κἀμμιὰ φωνὴ ἐλεύτερη ἂν δὲν γροικιέται τώρα,
Θὲ νἄρθῃ πάλ' ἕνας καιρὸς, θὲ νἄρθῃ πάλι ὥρα,
Ὅπου μιὰ σπίθα λευτεριᾶς τὰ στήθια θὲ ν' ἀνάψῃ,
Καὶ τῆς γλυκειᾶς Πατρίδας μας τοὺς τύραννους θὰ θάψῃ.
Ἔτσι κ' ἡ θάλασσα ἐκεῖ ποῦ ἡσυχη γαλάει,
Σηκόνετ' ἔξαφνα ἄγρια, παλεύει καὶ βογγάει.

τοῦ λαοῦ διατί κωφεύετε εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος; Σεῖς, εἰς ὧν τὴν φωνὴν πάντες κλίνουσι τὴν κεφαλὴν, διατί δὲν συλλογίζεσθε τὸν ὅρκον σας καὶ τὰς θυσίας τῶν πατέρων σας; Σεῖς, οἵτινες περιεβλήθητε τὴν ἐθνικὴν ἰσχὺν καὶ εἰς ὧν τὰς χεῖρας τὸ πᾶν ἔγκειται, διατί τὴν Πατρίδα σας ἀπροστάτευτον καταλείπετε; Νομίζετε, ὅτι ἡ ἀρχηγία ἐδόθη ὑμῖν, ὅπως τὴν μεταχειρίζεσθε κατὰ τὴν ἰδίαν βούλησιν καὶ ἰδιοτροπίαν; Νομίζετε, ὅτι ἐδόθη ὑμῖν, ὅπως ἀμόχθως καὶ ἄνευ πικριῶν γεύεσθε τῶν ἡδονῶν αὐτῆς; Καὶ σεῖς οἱ τὸν στρατὸν ἄγοντες καὶ τὰ ἀξιώματα φέροντες διατί ἀφίνετε ἀπροστατεύτους τοὺς συνταγματ. θεσμοὺς, ὑπὲρ ὧν ἐκρημνίσατε τριακονταετῆ δυναστείαν; Σεῖς δὲν ὡρκίσθητε νὰ φυλάττητε αὐτοὺς πιστῶς καὶ εἰλικρινῶς; Διατί ἄλλο ἀπέστειλεν ὑμᾶς ἡ Πατρὶς ἢ διὰ νὰ φρουρῆτε τοὺς θεσμούς της; Διατί ἀνήγαγεν ὑμᾶς εἰς τὰ ἀξιώματα ταῦτα δαπανῶσα τὸν ἱδρῶτα τῶν τέκνων της ἢ διὰ νὰ φυλάττητε τὰς ἐλευθερίας της; Ὅταν σεῖς, οἵτινες ἐτάχθητε νὰ φρουρῆτε τοὺς συνταγμ. θεσμοὺς, καταλείπετε αὐτοὺς εἰς τὴν διάκρισιν αὐθαιρέτου ἐξουσίας παρὰ τίνος ἄλλου πρέπει πλειότερον νὰ προσδοκᾷ ἡ Πατρίς; Ἀγνοεῖτε, ὅτι ὁ προορισμὸς ὑμῶν εἶναι νὰ μάχεσθε ὑπὲρ αὐτῆς; Ἀγνοεῖτε, ὅτι ἡ ἀποστολή σας εἶνε νὰ πίπτητε ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας;

Λοιπὸν πάντες ἔχομεν καθῆκον, καὶ καθῆκον μέγιστον, ὅπως σπεύσωμεν πρὸς σωτηρίαν τῆς κινδυνευούσης Πατρίδος· τὸ δὲ 110 ἄρθρον κατέστησεν ἡμᾶς μᾶλλον ὑποχρέους εἰς τὴν ἐν ἀνάγκῃ ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου καθήκοντος. Εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νὰ σιωπᾷ καὶ κωφεύῃ εἰς τὴν γοερὰν τῆς Πατρίδος φωνὴν καὶ καθεύδῃ ἡδέως ὑπὸ τὴν ζοφερὰν τῆς δουλείας σκιάν· πᾶσα τοιαύτη σιωπὴ ἀπαγορεύεται εἰς πάντα ἕλληνα, πατῶντα ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἐδάφους τοῦ ζυμωμένου μὲ τὸ αἷμα τῶν πατέρων μας. Ἀπαγορεύεται εἰς πάντα πολίτην πατῶντα τὴν ἱερὰν ταύτην γῆν ὑπὸ τὴν ὁποίαν κεῖνται τεθαμμένα τὰ ὀστᾶ τῶν ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἐλευθερίας πεσόντων.

Ναί! πρέπει ν' ἀμυνθῶμεν, ἀλλὰ ν' ἀμυνθῶμεν οὐχὶ πλέον μὲ κενοὺς λόγους, οὐχὶ μὲ διαμαρτυρήσεις καὶ ἱκετευτικὰς ἀναφορᾶς· τοιαύτη βατραχομαχία ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς ἀπολέσαντας πᾶν αἴσθημα ἐλευθερίας, τοιαύτη πρωτότυπος ἄμυνα ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τοὺς θνήσκοντας εἰς τὸν πρῶτον αὐτῆς ἦχον· δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως εἰς τοὺς ἀληθεῖς υἱοὺς τῶν ἡρώων τοῦ 1821, οὔτε εἰς τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1843 καὶ 1862. Ἡ ἀληθὴς ἄμυνα θραύει τὰ δεσμά· ἡ ἀληθὴς ἄμυνα σώζει τὰ ἔθνη· δι' αὐτῆς δὲ ὑπῆρξεν, ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρξῃ ἡ Ἑλλάς. Μόνον οἱ τυφλώττοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς Ἱστορίας καθιεροῦσιν ἐξ ἰδίων φρενῶν ἐναντία αὐτῆς δόγματα. Μόνον οἱ ἀποθνήσκοντες εἰς τὸν πρῶτον ἦχον ἐκπυρσοκροτήσαντος πυροβόλου ἀναγράφουσι τοιαῦτα δουλείας καὶ ἀνανδρίας δόγματα.

Τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος οὐδέποτε ἠνέχθη ἀγογγύστως τὴν καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων του· ὁπότε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας ἔθραυσεν αὐτὰ ἡρωϊκῶς· διὰ τοῦτο ἀπροσδοκήτως ἀνέστη, καὶ διὰ τοῦτο ἠδυνήθη νὰ καθιερώσῃ τοὺς ἐλευθέρους τούτους θεσμούς. Ἐὰν ἐναντία πρὸς ἄμυναν ἠκολούθει δόγματα· ἐὰν διὰ κενῶν λόγων, διὰ διαμαρτυρήσεων καὶ ἀναφορῶν ἠμύνετο, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ καὶ δὲν θὰ εἶχε Συνταγματικὸν πολίτευμα, ἀλλὰ θὰ ἐκοιμᾶτο καὶ θὰ ἐστέναζεν ἐν τῷ ζοφερῷ τῆς δουλείας σκότει. Ἤδη δὲ, ὅτε πάντοθεν πνέει ἡ αὔρα τῆς ἐλευθερίας, ὀφείλει ἔτι μᾶλλον νὰ καταστήσῃ σεβαστὰ τὰ δικαιώματά του· ὀφείλει νὰ δείξῃ, ὅτι τὸ προγονικὸν αἷμα δὲν ἔπαυσε ῥέον εἰς τὰς φλέβας του, καὶ ὅτι ἐπαξίως φέρει τὸ ἕλλ. ὄνομα· ὀφείλει νὰ δείξῃ, ὅτι ἕκαστος πατῶν τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος πρέπει νὰ σέβηται τὰς δι' αἵματος καθιερωθείσας ἐλευθερίας του καὶ ὅτι δὲν τῷ ἐπιτρέπεται ν' ἀνατρέπῃ ἀτιμωρητὶ τὸ συνταγματικὸν οἰκοδόμημα, ὅπερ ἀνηγέρθη διὰ τῶν ὀστῶν τῶν προγόνων αὐτοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Οὐδὲν νεώτερον ἔχομεν ν' ἀνακοινώσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ἢ ὅτι εὑρισκόμεθα ἐν ἡμέραις πονηραῖς. Τὸ ἔδαφος τῆς ἡμετέρας χώρας ἀπὸ πολλοῦ ἤρξατο ἐγκυμονοῦν καὶ ἤδη εὑρίσκεται ἐν παραμοναῖς ὀδύνης τεξούσαις τὴν ἀληθῆ «Σωτηρίαν» τῆς Ἑλλάδος. Εἴθε νὰ παύσωσι τὰ δεινὰ τῆς ταλαίνης Πατρίδος τάχιστα καὶ ἄνευ μεγάλων καὶ ἐκτεταμένων ὀδυνῶν!

— Ὡς ἠκούσαμεν ἀφίχθη διὰ τοῦ ἐκ Μασσαλίας γαλλικοῦ ἀτμοκινήτου ὁ ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Α. Γ. Κουντουριώτης, προσκληθεὶς τηλεγραφικῶς, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ λόγος τῆς προσκλήσεώς του εἶνε γνωστὸς μόνον εἰς τοὺς ὑποσκάπτοντας τὰ θεμέλια τῆς Πατρίδος.

— Τὸν ἐκ Ζακύνθου εἰκονικὸν βουλευτὴν Πονηρόπουλον ἀναχωροῦντα πρέπεμψαν οἱ κάτοικοι Πειραιῶς διὰ γιουχαΐσμῶν καὶ συριγμῶν, ἐπιφωνοῦντες καὶ τὸν ἔντιμον τίτλον τοῦ Στηλίτου, ὃν μετὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων του ἐκτήσατο διὰ τὰ ἐν τῇ Βουλῇ ἀνδραγαθήματά του.

— Πανταχόθεν ἀκούομεν, ὅτι οἱ Στηλῖται ὅθεν καὶ ἂν διέρχωνται, παθαίνουσι τὰ πάνδεινα. Ἄλλους πτύουσιν, ἄλλους συρίζουσιν, ἄλλους κολαφίζουσιν, ἄλλους καίουσι μὲ ταῖς ῥουκέταις καὶ τὰ παρόμοια. Φόβος εἶνε μὴ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀνασάσεως τοὺς καύσωσιν ἀντὶ τοῦ Ἰούδα, ἀφοῦ δὲν διαφέρουσιν.

— Ἠκούσαμεν, ὅτι οἱ ὑπουργοὶ ἐκποιοῦσι μυστικῶς πᾶν ὅ,τι ἔχουσι. Τοῦτο δὲν ἐξηγεῖται ἄλλως ἤ, ἂν ἀναγκασθῶσι καὶ ἐγκαταλείψωσι τὰς Ἀθήνας, νὰ μὴ ἀπολέσωσι καὶ τὰ πράγματά των.

— Ὁ ἀναφερθεὶς πρό τινος καιροῦ πρὸς τὸν Βασιλέα διά τινος ἀντεθνικῆς ἀναφορᾶς ὀνομαζόμενος Πετροπουλάκης δὲν ἔχει οὐδεμίαν συγγένειαν ἢ φιλίαν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἐκ Γυθείου Πετροπουλάκιδες, οἵτινες τὸν ἀπεχθάνονται.

— Πανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος ἀποφαίνονται οἱ Δικηγορικοὶ Σύλλογοι κατὰ τῶν ἐκνόμων καὶ ἀντισυνταγματικῶν τῆς ἐνεστώσης Κυβερνήσεως πράξεων, τῶν λαβουσῶν χώραν τὴν 30 Νβρίου καὶ 19 Μαρτίου· ἀλλ' ὁ αὐλικὸς σύλλογος ἀποφαίνεται τὸ ἐναντίον. Τίς λοιπὸν θὰ ὑπερισχύσῃ; Τίς θὰ λύσῃ τὴν ἀναφυεῖσαν ἀμφισβήτησιν τῶν ἐριζόντων μερῶν; Οἱ μὲν λέγουσιν ὁ ἀτελεύτητος χρόνος, οἱ δὲ ὁ ταχὺς τοῦ πυροβόλου ἦχος· ἡμεῖς ἔχοντες ὁδηγὸν τὴν Ἱστορίαν ἀποφαινόμεθα ὑπὲρ τῶν τελευταίων.

— Ἡ ἀναίδεια καὶ ἡ κακοήθεια τινῶν συντακτῶν ὑπερέβη πᾶν ὅριον. Οἱ συντάκται τῶν «Ἡμερησ. Νέων» συκοφαντοῦντες τὸν συντάκτην τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Καμπούρογλουν διακηρύττουσι μετὰ κυνικῆς ἀναιδείας, ὅτι οὗτος συνελθὼν μετὰ τῶν φαινομένων συντακτῶν τῆς «Βελτιώσεως» ἐπεθύμει δῆθεν νὰ γείνῃ ὑπουργικὸς, λόγῳ χρηματικῶν ἀμοιβῶν. Ἂν καὶ δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζωμεν αὐτοπροσώπως τὸν κ. Καμπούρογλουν, οὐχ ἧττον οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν εἰς τοιαύτας ἀναιδεῖς σπερμολογίας τοιούτων περιτριμμάτων.

— Ἐξεδόθη νέα τις ἐφημερὶς ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὅ,τι Θέλω». Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου φύλλου τῆς ἐφημερίδος ταύτης αἴρει πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς νοερᾶς καὶ ὑλικῆς πορείας της. Ἡ ἐφημερὶς αὕτη μικροσκοπικὴ οὖσα, νομίζει, ὅτι καθίσταται ἀφανὴς τῆς Κυβερνήσεως φίλη. Ἀλλὰ συμβουλεύομεν τοὺς νέους συντάκτας αὐτῆς νὰ μὴ ἐμπορεύωνται τόσον ἀσπλάγχνως τὰ ναυάγεια τῆς Πατρίδος καὶ ῥίπτωσιν ἑαυτοὺς τόσον εὐκόλως εἰς τὸν βόρβορον τῆς κυβερνητικῆς ἀνομίας.

— Ἐξεδόθησαν κατ' αὐτὰς πολλαὶ ἐφημερίδες, οἷον «Ἀγγελιαφόρος», «Ἡμερήσ. Νέα», «Ἐθνικὴ» κλπ., δαπάνῃ τοῦ δημοσίου. Τὰ φύλλα τῶν νέων τούτων ἐφημερίδων, καί τοι δωρεὰν διανεμόμενα, πάντες τ' ἀποκρούουσι μετ' ἀγανακτήσεως. Δὲν τὰ δαπανᾶτε καλλίτερα εἰς τοὺς πτωχοὺς, ὦ ἄθλιοι Ὑπουργοὶ, παρὰ τὰ ῥίπτετε εἰς τὰς ἀγυιάς;

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον συναντήσαντες εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς ἕνα κάρρον πεπληρωμένον τριανταφυλλιαῖς, ἀμυγδαλιαῖς καὶ διάφορα ἄλλα δένδρα, καὶ ἐρωτήσαντες πόθεν προέρχονται ταῦτα, μᾶς εἶπον «ἐκ τοῦ Δενδροκομείου καὶ Βοτανικοῦ κήπου». Ἐρωτῶμεν ὅθεν τὸν κ. Ὀρφανίδην, καὶ οὐχὶ τὸν Ἱπποπόταμον, δυνάμει τίνος ὑπουργικῆς ἀδείας ἐπετράπη ἡ ἔκδοσις αὐτῶν ἐκ τοῦ Δενδροκομείου; Μὴ ἐδωρήθησαν παρά τινι ἰσχυρῷ, ἵνα μὴ δύναταί τις νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰς στιβαρὰς χεῖράς σου τὰς γογγυζούσας 28,000 δραχμῶν;

— Ὁ ἐκ Χαλκίδος κ. Α. Παππανδρέου μᾶς ἐπέστρεψε τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος μας, λέγων, ὅτι ἐπιστρέφει αὐτὸ διότι ἐξυβρίσαμεν διὰ τοῦ προηγουμένου ἡμῶν φύλλου τὸν συγγενῆ του Παπαγεωργίου τὸν Στηλίτην. Ἀλλὰ τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλῃ καὶ τὴν καθυστερουμένην συνδρομήν του, καὶ ἔστω βέβαιος, ὅτι οὐδὲ ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν νὰ στέλλωμεν φύλλον πρὸς συγγενεῖς Στηλιτῶν.

— Δύω ὑπεύθυνοι τῶν «Ἀνέμων» συντάκται συλληφθέντες ἀπήχθησαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἐξ αὐτῶν ὁ εἷς, Κελεπούρης καλούμενος, ἐδάρη ἀνηλεῶς. Τὸ δὲ χείριστον εἶνε ὅτι ἀπολυθεὶς συνελήφθη καὶ αὖθις καὶ ὑπέστη ὁ δυστυχὴς τ' αὐτὰ κ' ἔτι χείρονα βασανιστήρια. Ἡ αἰτία τῆς συλλήψεώς των εἶνε γνωστὴ μόνον εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰ εὐπειθεῖ ὄργανά της· διότι οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας πνεύσαντες ἄνεμοι δὲν ἦσαν τόσον σφοδροὶ, ὥστε νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἦσαν ἐπιλήψιμοι. Ἀλλ' ἕως πότε τὸ κοιμώμενον ἔθνος θὰ ἀνέχηται τὴν κορυφωθεῖσαν ἀνομίαν καὶ τὰ βασανιστήρια;

— Μανθάνομεν, ὅτι οἱ ὑπουργοὶ Νικολόπουλος καὶ Βαλασόπουλος, ἀφοῦ ἄλλας θέσεις δὲν ἔχωσι νὰ πωλήσωσι πλέον, ἀπεφάσισαν νὰ πωλήσωσι καὶ τὰ οἰκεῖα ὑπουργικὰ χαρτοφυλάκια. Τὴν μεσιτείαν ἀνέλαβεν ὁ ἐμπειρότατος κ. Πετρῆς.

— Ὁ φιλολογικὸς σύλλογος «Βύρων» προσεβλήθη ὑπὸ μηνιγγίτιδος. Ὀλίγαι ἐλπίδες ὑπάρχουν περὶ ἀναρρώσεως. Ἡ νόσος προῆλθε κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ παθολόγου Χρυσολόγη, ἐξ ἐπανειλημμένων κρυολογημάτων, ἅτινα ὑπέστη ὁ σύλλογος κατὰ διαφόρους αὐτοῦ ἐκδρομὰς εἰς τὸ περυσινὸν θέατρον τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Φίσελ, εἰς τὰ Φαληρικὰ λουτρὰ καὶ πρὸ πάννων εἰς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πόλεως Πειραιῶς..... Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα ὀλίγαι ἡμέραι ζωῆς ὑπολείπονται εἰς τὸν ἀσθενῆ. Οἱ κκ. Δάτζικας καὶ Ζησίου ἀνήγγειλαν, ὅτι δὲν δύνανται ἐν περιπτώσει θανάτου ν' ἀπαγγείλωσι τὸν ἐπικήδειον, ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν... συγκινήσεως. Οἱ δὲ τεττιγόφωνοι Μαργαρίτης καὶ Ξένος, ὅτι δὲν δύνανται οὔτε στίχον νὰ γράψωσιν ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, διότι αἱ χεῖρες αὐτῶν κατέστησαν παράλυτοι ἐκ τῆς πολλῆς.... λύπης. Εὐτυχῶς ὁ Ἀριστοφάνης εἶνε πρόθυμος νὰ τοὺς ἀναπληρώσῃ ἀπαγγέλλων ἐν καιρῷ τὴν ἁρμόζουσαν ἐλεγείαν.

— Ἐν τῷ προλαβόντι ἡμῶν φύλλῳ ἐγράψαμεν κατὰ λάθος, ὅτι ὁ κ. Ὄθων Ἀγγελινίδης ἦν ἀπόβλητος τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς ἀντὶ νὰ γράψωμεν ἦν παρῃτημένος.

— Ἐλήφθη ἐπιστολή τις ἐκ Χαλκίδος πλήρης ἀνοησιῶν καὶ ὕβρεων, χαρακτηρίζουσα λαμπρῶς τὴν μωρίαν τοῦ γράψαντος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἀποστιάζει τῶν Ἀθηνῶν, δὲν δημοσιεύομεν αὐτὴν, ἡμεῖς σήμερον· πιστεύομεν ὅτι, ἅμα ἐκεῖνο ἐπιστρέψῃ, νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὴν, ἵνα ἴδωσι οἱ πάντες τὸν βαθμὸν τῆς βλακίας τοῦ ἐπιστολογράφου.

— Πληροφοροῦμεν τὸν ἐκ Πύργου ἀνταποκριτήν μας, ὅτι ὁ διαβόητος Καραβελόπουλος ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας καὶ θηρεύει τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως τοῦ ἐνταῦθα Δικαστηρίου, ἣν οἱ πολυπληθεῖς φίλοι τῆς Ῥεβέκας του τῷ ὑπεσχέθησαν.

— Ὁ πρώην ταμίας Ἀμφίσσης καὶ Λεβαδείας, κ. Δ. Γιαννόπουλος, παρακαλεῖται νὰ ἐξοφλήσῃ τάχιστα τὴν ὀφειλήν του.

Ἐπίσης καὶ ὁ ἐν Σμύρνῃ κ. Ν. Ζαχαρίου, ἂν ἀληθῶς ἦνε ζαχαρένιος κύριος.

Ἔχετε θάρρος, καὶ θἀρθῇ, θὰ φέξῃ πάλι ἡμέρα,
Ὅπου βροντὴ θὲ ν' ἀκουσθῇ ἀπάνω 'ς τὸν αἰθέρα,
Καὶ θ' ἀναστήσῃ μιὰ φωνὴ, μία φωνὴ καὶ μόνο
Δόξα παληὰ ποῦ σβύστηκε κ' ἐθάφτηκε 'ς τὸ χρόνο.
Θαρρεῖτε καὶ μὴ χάνετε κάθε γλυκειὰ ἐλπίδα....
Γιὰ δόξες ἔχει ὁ Θεὸς τὴ δόλια μας Πατρίδα.

ΕΚ ΤΟΥ ΜΕΣΣΙΟΥ ΤΟΥ Π. ΣΟΥΤΣΟΥ

Ὁ Μεσσίας
(στρεφόμενος πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς).

Οὐαὶ ὑμῖν ὑποκριταὶ οἱ ἀποδεκατοῦντες
Τὸν ἄνυθον καὶ κύμινον, καὶ ὅμως ἀθετοῦντες
Τοῦ νόμου τὰ βαρύτερα καὶ τὴν δικαιοσύνην,
Καὶ τὴν σεμνοβιότητα καὶ τὴν ἁγιωσύνην!
Οὐαὶ οἱ διϊλίζοντες τοῦ κώνωπος τὸ σῶμα,
Καὶ θάπτοντες τὴν κάμηλον εἰς ἀδηφάγου στόμα!
Οὐαὶ οἱ καθαρίζοντες τὰ ἔξω τῆς φιάλης,
Μεστῆς σφαγῶν, καὶ ἁρπαγῆς, καὶ ἀνομίας ἄλλης!
Οὐαὶ οἱ ὁμοιάζοντες τοὺς μαρμαρίνους τάφους,
Τοὺς φαινομένους ἔξωθεν στιλπνοὺς καὶ χρυσογράφους,
Ἀλλ' ἔνδον γέμοντας σαπρῶν ὀστέων, καὶ σκωλήκων!
Οὐαὶ δρακόντων γενεά! Οὐαὶ ἀγέλη λύκων!
Δι' αὐτὸ θέλεις καὶ πολλοὺς προφήτας σου σταυρώσει,
Καὶ ἄλλους εἰς συναγωγὰς ἀτίμως μαστιγώσει,
Ἕως οὗ ἔλθῃ ἐπὶ σὲ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου,
Ὡς βρύσις ἐχυνόμενον ἀπ' Ἄβελ τοῦ ἀρχαίου,
Ἀπ' Ἄβελ, μέχρι προφητῶν καὶ μέχρι Ζαχαρίου,
Σφαγέντος μεταξὺ ναοῦ καὶ θυσιαστηρίου!
Ὦ χώρα ἡ φονεύουσα σοφοὺς ἱεροφάντας,
Καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους μου λιθοβολοῦσα πάντας!
Ποσάκις εἰς τὸν κόλπον μου νὰ θάλψω συνηγμένα
Ἠθέλησα τὰ τέκνα σου τὰ διεσκορπισμένα,
Καθὼς ὑπὸ τὴν μητρικὴν συνάγει πτέρυγά της
Ἡ ὄρνις ὑποθάλπουσα τὰ νεογέννητά της!
Τὴν πρόρρησίν μου ἄκουσε, ἀθλία Παλαιστίνη!
Ὡς οἶκος θέλεις ἔρημος εἰς τοὺς αἰῶνας μείνει.
Καὶ σὲ, ὦ Ἱερουσαλὴμ! καὶ σὲ, κατησχημένην,
Παρ' ὅλων βλέπω τῶν ἐθνῶν, ὡς πέτραν, πατουμένην!
. . . . . .

Ὁ Πόντιος Πιλάτος,
κάθηται ἀφειμένος εἰς βαθυτάτην σιωπήν.
(Ἔξωθεν δὲ ἀκούεται λιτανεία πιστῶν προπορευομένων εἰς τὸν τάφον τοῦ Μεσσίου).

Ἡ Μήτηρ τοῦ Μεσσίου,
(θρηνοῦσα).

Ὦ γλυκύ μου ἔαρ! γλυκύτατε υἱέ!

Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης Θεέ;

Ἡ Μήτηρ τοῦ Μεσσίου.

Λάλει τέκνον! μή σε ὕπνος μέλπῃ γλυκύς;

Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου.

Ἡ ζωὴ, πῶς; θνήσκεις! πῶς; ἐν τάφῳ οἰκεῖς!

Ἡ Μήτηρ τοῦ Μεσσίου.

Ἰησοῦ! γλυκύ μου καὶ σωτήριον φῶς!

Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου.

Ὁ ζωῆς ταμίας πῶς; ὁρᾶσαι νεκρός!

Ἡ Μήτηρ τοῦ Μεσσίου.

Ὦ υἱέ! ὦ τέκνον! ἡ χαρὰ ἡ ἐμή!

Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου.

Ὦ Θεέ! ὦ Πλάστα! ἡ χαρὰ ἡ κοινή!

Ἡ Μήτηρ τοῦ Μεσσίου.

Φθονουργέ! φονουργὲ καὶ ἀλάστωρ λαέ!

Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου.

Φονευτὰ μαθητά! καὶ προδότα τυφλέ!

Πόντιος Πιλάτος,
(ἀνακύπτων εἰς τοὺς τελευταίους λόγους).

Κλαυθμὸς, κλαυθμὸς γλυκύτατος τὰς ἀκοάς μου κρούει,
Καὶ ἡ ψυχή μου στεναγμοὺς, καὶ ὀδυρμοὺς ἀκούει.
. . . . . .

Ἡ Μήτηρ τοῦ Μεσσίου,
(ἐρχομένη καὶ βλέπουσα τὸν Ἰησοῦν ἀναβαίνοντα εἰς οὐρανούς).

Σὲ βλέπω πάλιν τέκνον μου;.. ἀγάλλου ἡ ψυχή μου!
Πλὴν πάλιν σὲ χωρίζομαι;.. θρηνεῖτε ὀφθαλμοί μου!
Ὦ τρόμος, καὶ ὦ ἔκπληξις! ὦ τέρψις καὶ πικρία!
Υἱὲ, μὲ φεύγεις;.. ὦ μητρὸς τερπνὴ παρηγορία!
Οἱ οὐρανοὶ ἡτοίμασαν τὸν θρόνον σου, καὶ νέφη
Ἡ θεία σου ἐπίβασις, καὶ φῶς σὲ περιστέφει·
Κροτήσατε, κροτήσατε τὰ ἔθνη πάντα χεῖρας!
Ὦ Ἄγγελοι! ἀνοίξατε τὰς οὐρανίους θύρας.

Μὲ ἐκαλέσατε, φίλτατε;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί μὲ θέλετε;

— Τί σὲ θέλω! Νόστιμος ἐρώτησις. Ἐλησμόνησες, ἀγαπητή, τὸ ἔργον μας; Ἐξέχασες, ὅτι θὰ μεταβῆς πρὸς ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἐκ τῶν μεγάλων, ἵνα τὸν ἐρωτήσῃς ἢ μᾶλλον τὸν βολιδοσκοπήσῃς τί σκέπτεται νὰ πράξῃ διὰ τὴν τάλαινα Πατρίδα;

— Λοιπὸν, τίνα ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐπισκεφθῶ, ἀντιπολιτευόμενον ἢ ὑπουργικόν;

— Καὶ ἀντιπολιτευόμενον καὶ συμπολιτευόμενον. Πρέπει νὰ μάθωμεν τί θὰ πράξουν οἱ μὲν, ὅπως σωθῇ ἡ Πατρὶς, καὶ τί ἐνεργοῦν οἱ δὲ πρὸς ματαίωσιν τῶν σχεδίων τῶν συνταγματικῶν. Πρέπει τὰ πάντα, ἀγαπητή μου, νὰ μανθάνωμεν ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ σκότει τῆς τυραννίας εὑρισκόμενοι. Πρέπει τέλος νὰ μᾶς εἴπωσιν ἐκεῖνοι, πρὸς οὓς ἡ Ἑλλὰς ἀνέθεσε τὰς ἐλπίδας της, πότε θὰ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας· πότε θὰ ἐξαφανισθῇ τὸ φάσμα τοῦ δεσποτισμοῦ.

— Καὶ κατὰ ποίαν ὥραν θέλετε νὰ κάμω τὴν ἐπίσκεψιν;

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν! ἀδύνατον.

— Καὶ διατί;

— Διότι, ὡς βλέπετε, δὲν εἶμαι ἕτοιμος. Πρέπει νὰ ἑτοιμασθῶ πρῶτον, φίλτατε· πρέπει νὰ κάμω τὴν δουαλέτα μου· πρέπει νὰ στολισθῶ, νὰ γίνω καὶ ἐγὼ, ὡς εἶμαι νέα, φυγουρίνι τῶν Παρισίων· διότι, ὡς καλῶς ἠξεύρετε, σήμερον τὰ λοῦσα ἔχουν τιμὴν καὶ ὑπόληψιν· ὅπως σὲ ἴδουν ἐνδεδυμένον θὰ σὲ ἐκτιμήσουν. Ἔπειτα, πῶς θέλετε νὰ μεταβῶ εἰς μίαν τοιαύτην ἐπίσκεψιν μὲ τὰ νυκτικά μου; Ἐνδεχόμενον νὰ συλληφθῶ, καὶ τότε ὁποία προσβολὴ δι' ἐμέ! Τότε τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἅτινα διακρίνονται ἐπὶ ὠμότητι καὶ κακοηθείᾳ, βλέποντά με εἰς τοιαύτην κατάσασιν, δὲν θὰ μὲ δέσωσι, δὲν θὰ μὲ μουντζουρώσωσι, καὶ οὕτω δὲν θὰ μὲ ὁδηγήσωσι διὰ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ὅπου, Κύριος οἶδεν, ὁποῖα καὶ ὁπόσα βασανιστήρια θὰ ὑποστῷ; Ἐνῷ, ἂν ἦμαι ἐνδεδυμένη ὡς μεγάλη Κυρία, θὰ μὲ σεβασθῶσιν οἱ πάντες καὶ θὰ ζητήσωσι νὰ μὲ ὑπηρετήσωσι παντοιοτρόπως. Ὑπάγω λοιπὸν καὶ ἀμέσως ἐπιστρέφω.

— Νὰ πάρ' ὁ διάβολος μὲ τὴν λέξιν, δὲν εἶμ' ἕ τ ο ι μ ο ς. Σήμερον εἰς ὁποιονδήποτε καὶ ἂν ἀποτανθῇς καὶ τοῦ εἴπῃς: Μεταβαίνομεν εἰς μίαν ἐπίσκεψιν; Ὑπάγομεν εἰς κυνήγιον; Κάμνομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο; θὰ σοὶ ἀπαντήσῃ: «Δὲν εἶμ' ἕτοιμος· πρέπει νὰ ἑτοιμασθῶ πρῶτον». Ἀλλὰ μήπως καὶ μετὰ ταῦτα ἑτοιμάζεται; μόνον τὸν καλὸν λόγον θὰ σοὶ εἴπῃ καὶ οὐδὲν πλέον. Ἀδιαφορεῖ εἰς τὰ πάντα· ἀναισθητεῖ, καὶ ἂν ἀκόμη πρόκηται περὶ τῆς ἰδίας ζωῆς του. Τοιοῦτοι εἴμεθα οἱ Ἕλληνες! Μόνον εἰς κενοὺς λόγους εἴμεθα γενναῖοι· εἰς τὰ ζ ή τ ω καὶ τὰ γ ι ο ῦ χ α εἴμεθα ἥρωες! εἰς τὰ ἔργα, εἴμεθα μ ω ρ α ὶ Π α ρ θ έ ν α ι!.. Ταλαίπωρος Πατρίς! ἂν καὶ βλέπωσιν οἱ πάντες τὸν ὄφιν τοῦ ἀπολυτισμοῦ, ὅστις ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ σὲ περισφίγγει περισσότερον, καὶ ὅμως οὐδεὶς δὲν κινεῖται· οὐδεὶς δὲν ἑτοιμάζεται ὅπως κατενέγκῃ καίριον τραῦμα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ τέρατος....

— Ἤλθον, φίλτατε.. Διατάξετέ με ποῦ ἀγαπᾶτε νὰ μεταβῶ.

— Νὰ μεταβῇς εἰς τὴν Αὐλὴν... τῆς Βουλῆς... τῆς Ἐξουσίας... τῆς Καμαρίλλας....

— Εὑρίσκομαι ἐκεῖ ὅπου ἐπιθυμεῖτε.

— Λέγε μοι τί βλέπεις.

— Βλέπω.. βλέπω.. βλέπω.. σκότος βαθὺ καὶ σιωπὴ ἄκρα... Βεβαίως οἱ πάντες θὰ κοιμῶνται ἀκόμη.. — Τύφλα! — Τίς διάβολος εἶν' ἐκεῖνος, ὅστις φωνάζει; — Φέρετε φῶς... Σκάψετε βαθυά... Καρφώσατε καλά... Δέσατε στερεά... — Πῶ! πῶ! πῶ! Βαγγελίστρα μου!. τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ ἀκούω χωρὶς νὰ βλέπω πρόσωπα; Μὴ ἄρα εὑρίσκωνται διαβόλοι πέριξ μου; Ἀμμ' τί ἄλλο νὰ ἦνε... Σ τὰ σκοτεινὰ νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ φωνάζουν, τοῦτο πλέον ὁμοιάζει τοος μηχανικοὺς ἐκείνους, οἵτινες ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης στήνουν τὴν λαιμητόμον. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν εἶνε τόπος τοιοῦτος.. εἶνε τόπος σεβαστός.. ἱερός.... Μπρὲ, τί βλέπω;. ἄνθρωπον φοροῦντα ἔνδυμα ἀσιατικόν.. νὰ, καὶ ἄλλον.. αὐτὸς δὰ φορεῖ στολὴν ἕλληνος στρατιώτου.. τὰ πρόσωπά των ἔχουν καλύψει διὰ προσωπίδων ὁμοιαζόντων τὰ μοῦτρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ὑφηπρωθυπουργοῦ, ἐνῷ πράγματι δὲν εἶνε αὐτοί.. σύρουν δὲ παῖδά τινα ἐνδεδυμένον φουστανέλλαν... Θεέ μου! τί ἄρά γε νὰ ἔπραξε τὸ παιδίον αὐτὸ, καὶ τοῦ ἔχουν περιβάλλει τὸν τράχηλον μὲ σχοινίον;.. Χριστέ μου! τί εἶν' ἐκεῖνο τὸ παράπηγμα;.. Ἀγχόνη!. Παναγία μου! βοήθησον τὸ δυστυχισμένον παιδίον.. Φύλαξέ το ὑπὸ τὴν σκέπην σου.. Τὸ ἄμοιρον.. διόλου δὲν ἀνθίσταται.. ἀκολουθεῖ τοὺς λύκους ὡς ἀρνίον... Ἰδέ.. ἰδέ.. ρίπτουν σχοινίον ἄνωθεν τῆς Ἀγχόνης... τὸ λαμβάνουν εἰς χεῖρας.. τὸ σύρουν.. ὦ, τὸ ταλαίπωρον.. ἰδέ.. ἰδὲ, πῶς σπαρταρεῖ.. Ὤ, φρικτὸν θέαμα!. δὲν ἀντέχω.. κλείω τοὺς ὀφθαλμούς... ἆ!. ἆ!. ἆ!. θηρία!.. εἰς τί σᾶς ἔπταισεν αὐτὸ τὸ μειράκιον, καὶ τὸ ἀπαγχονίζεται;.. — Στῆτε! στῆτε δολοφόνοι!.. — Ὁποῖαι φωναί!. Υἱὲ Θεοῦ!. λύτρωσον ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν ἀρπυιῶν τὸ ἄκακον ἀρνίον... Ἰδοὺ, ἔφθασαν πνευστιῶντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.. Χριστέ μου! βοήθησον αὐτούς... Νὰ, κόπτουν τὸ σχοινίον τῆς ἀγχόνης.. λαμβάνουν τὸ παιδίον.. ἀλλὰ πτῶμα... Φωνάζει ὁ μὲν, φέρετε διάφορα ἀναζωογονητικὰ φάρμακα νὰ μυρίσωμεν αὐτό... Τρίψωμεν, λέγει ὁ δὲ, τὰς κληδώσεις καὶ τὰ νεῦρα τοῦ σώματος, ὅπως κυκλοφορήσῃ τὸ αἷμα... Ῥαντίσωμεν μὲ ὕδωρ τὸ πρόσωπον, ἀναφωνεῖ ὁ τρίτος, καὶ ἀνατινάξωμεν σφοδρῶς τὸ σῶμα, ἴσως καὶ συνέλθει... Ἀνάγκη φλεβοτομήσεως, κραυγάζει ὁ πρῶτος. Ὄχι· ἀνάγκη θερμάνσεως, φωνάζει ὁ δευτέρος. Ναὶ, ἀνάγκη.. ἀνάγκη.. ἀνάγκη.. καὶ κλαίγει ὁ τελευταῖος... Ἄχ, ἀνάγκη, λέγει, Ἐθνοφυλακῆς... ἀνάγκη ἀνασυστάσεως τῆς Πανεπιστημιακῆς Φάλαγγος.. καὶ τὰ πάντα διορθοῦνται.. — Εἶνε ἀργά.. πολὺ ἀργά.. ἀπαντᾷ γελῶν ὁ εἷς τῶν δημίων... Λάβετε τὸ πτῶμα, φωνάζει χοροπηδῶν, ὁ ἕτερος.. Σᾶς τὸ χαρίζομεν.. Κάμετέ το ἤδη ὅ,τι θέλετε... Κλαίετε ἐπ' αὐτοῦ νύκτα καὶ ἡμέραν, ὅπως οὕτω παραγορῆσθε. Σᾶς γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τοὺς θρήνους καὶ τοὺς κοπετοὺς εἶσθε μόνον λίαν κατάλληλοι... — Οἱ τρεῖς ἔλαβον τὸ σῶμα, ζεστὸν εἰσέτι, ἵνα τὸ μεταφέρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τεθλιμμένης μητρός του.

— Ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἀναζωογονηθῇ;

— Ἂν οὗτοι καταβάλλωσιν οἵαν προσπάθειαν ἔδειξαν εἰς τὰς ἀρχὰς, τὸ παιδίον θὰ ζήσῃ· ἂν δὲ τοὐναντίον, τότε τὸ πᾶν ἀπόλλυται.. τότε καὶ ἡ μήτηρ θ' ἀποθάνῃ.

— Ἐξύπνησον λοιπὸν, ἀγαπητή μου, καὶ μετάβηθι ἔξυπνος εἰς τοὺς τρεῖς, ἵνα τοὺς εἴπῃς καὶ σὺ, ὅτι ὁ Λαὸς θ' ἀποθάνῃ ὑπὸ ζυγὸν, ἂν δείξωσι τὴν ἐλαχίστην ὀλιγωρίαν. Σπεῦσον.. σπεῦσον, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει.

— Πράττω κατὰ τὸ θέλημά σου.

Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ